

Tak, jak padá sníh
tak, jak se den vzbouzí
tak, jak v rukách mých
zůstává popel a prach

Tak chtěl bych jen jít
tou cestou do polí
lesy, mezi stromovím
dál, jen dál, dál

A v údolí uložit se
do trávy a spát
a dívat se jen na nebe
a vzpomínat jen na tebe

Bylo to světlo, co hřálo nás
byl to ten žár, co pálil a lál
foukal nám do očí oheň i mráz
že budeme spolu stále dál

Tak větvičku pozvednem, přátelé
zas končí se jeden den a není to vesele
kam oči se dívají, když zem je mokrá od rosy
a mezi tím pláčem snad někdo poprosí

Ať den je slunečný a čas se vrátí zpět
ať vrba smuteční ve větru se kývá
tak lístek společný náš jara lásky květ
v dlaních tvých zas vzhůru se dívá

To je mé přání, to je můj pláč
kdo ti poví, co jsem vlastně zač
hromádka žalu a spousty zármutku
tak vem tu skálu a posuň ji dál

Já si lehám do tvého náručí
že je to štěstí, kdo mi zaručí
nemám proč žít, žil jsem jen pro tebe
však ranní rosa společně nás nezebe

Nu, stojím, nu, pláči. Nu, dívám se do polí
na skále, z které teď skáči, srdce mi zabolí
před hvězdnou branou snad včas tě dohoním
a budu s tebou, jak o tom stále sním

Epilog:

Kdo by řek, že je to blázen
kdo by řek, je žalem šílený
tak ať si lehne chvíli na zem
pak sám pochopí, že je studený
jako ta zem

Richard Flavio Garolla
" *Pro Orgalona a jeho Celidis* "